

3). Samtidig udgår den gældende traktats omtale af Kommissionens delegationer i tredjelande og repræsentationer ved internationale organisationer, og der indføres i stedet EU-delegationer i tredjelande og ved internationale organisationer, se TEUF art. 188Q (art. 221). EU-delegationerne står under udenrigsrepræsentantens ansvar og skal samarbejde tæt med medlemslandenes repræsentationer. Den fælles udenrigstjeneste vil bestå af tjenestemænd fra Generalsekretariatet for Rådet, Kommissionen og medlemslandenes diplomatiske tjenester. Den nærmere organisering af den fælles udenrigstjeneste besluttet af Rådet efter høring af Europa-Parlamentet og efter godkendelse af Kommissionen. Det understreges i en fælleserklæring fra regeringskonferencen, at den fælles udenrigstjeneste ikke berører de nationale diplomatiske tjenester.

For det andet bidrager omdannelsen af Unionen og Fællesskabet til én samlet Union (EU) med status som én juridisk enhed også til, at EU bliver bedre i stand til at påtage sig et større globalt ansvar med en styrket forhandlingskraft. Den praktiske virkning er især, at Unionen fremover vil kunne optræde mere samlet internationalt, idet Unionen samlet kan varetage alle sine politikker – både handelspolitik, udviklingspolitik, miljøpolitik og mere generel udenrigs- og sikkerhedspolitik – som en enhed.

EU som en enhed kan således for fremtiden indgå bindende aftaler med tredjelande og internationale organisationer, som kan dække både det traditionelle og hidtil betegnede fællesskabs-samarbejde såvel som den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Der indføres samtidig en fælles procedurebestemmelse for forhandling og indgåelse samt eventuel suspension og domstolsprøvelse af sådanne aftaler, herunder for samspillet mellem Kommissionen/udenrigsrepræsentanten, Rådet og Europa-Parlamentet, jf. TEUF art. 188N (art. 218). TEUF art. 188L (art. 216) etablerer et specifikt retsgrundlag for Unionens adgang til at indgå internationale aftaler.

Hovedreglen for aftaler, der berører den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, vil være enstemmighed i Rådet. Europa-Parlamentet skal godkende indgåelse af de fleste aftaler, dog ikke hvis en aftale udelukkende vedrører den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. For indgåelse af valutakursaftaler gælder fortsat særlige regler, jf. TEUF art. 188O (art. 219).

I praksis vil det nye enhedssystem formentlig indebære en effektiviserings-gevinst i form af, at det i mindre omfang end i dag bliver nødvendigt at gøre brug af såkaldte »blandede aftaler«, dvs. aftaler, hvor både EU og de enkelte medlemslande er parter på europæisk side.

Handelsaftaler og handelspolitik

Ved forhandling og indgåelse af handelsaftaler er hovedreglen som hidtil kvalificeret flertal i Rådet, jf. TEUF art. 188C, stk. 4 (art. 207, stk. 4). På visse områder (tjenesteydelser, intellektuelle ejendomsrettigheder og – som noget nyt – direkte investeringer) anvendes dog samme beslutningsprocedure (enstemmighed / kvalificeret flertal) for forhandling og indgåelse af internationale handelsaftaler som for vedtagelse af interne EU-regler.

Hidtil har forhandling og indgåelse af handelsaftaler om tjenesteydelser inden for det kulturelle og audiovisuelle område samt inden for uddannelse, sundhed og socialpolitik krævet såvel en fællesskabsafgørelse som en mellemstatslig overenskomst. Lissabon-traktaten ophæver denne bestemmelse som konsekvens af omdannelsen af Unionen og Fællesskabet til én samlet Union (EU). Til gengæld præciseres det, at der gælder enstemmighed for indgåelse og forhandling af handelsaftaler om kulturelle og audiovisuelle tjenesteydelser, der risikerer at bringe EU's kulturelle og sproglige mangfoldighed i fare, samt om sociale, uddannelsesmæssige og sundhedsmæssige tjenesteydelser, når de risikerer at forstyrre den nationale tilrettelæggelse af sådanne tjenester alvorligt, samt at bringe medlemslandenes ansvar for levering heraf i fare. Se TEUF art. 188C, stk. 4 (art. 207, stk. 4).

Den fælles handelspolitik bevares i øvrigt i store træk uændret og fastholdes som enekompetence for EU. Rammerne for den fælles handelspolitik fastlægges fremover ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure, dvs. at Europa-Parlamentet som noget nyt bliver medlovgiver på EU's handelspolitik. Se TEUF art. 188C, stk. 2 (art. 207, stk. 2).

Udviklingsbistand og humanitær bistand

I bestemmelsen i TEUF art. 188D (art. 208) om udviklingssamarbejdet beskrives hovedmål-sætningen nu mere entydigt som fattigdomsbekæmpelse. Og i samarbejdet med ikke-udvik-